

andre Kvinder, der vare endnu daarligere stillede end de Kvinder, der her træffes Regler for at være.

Med Hensyn til Reglen om de 5 Uger efter Fødselen sagde den højtærede Minister, at det var mærkværdigt, at jeg kunde hævde det Standpunkt, at det var bedre at fritage dem for Fabrikarbejdet forud for Fødselen. Dertil skal jeg svare, at dette sagde jeg paa Foranledning af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), der udtalte, at det var ikke Hensynet til Kvinderne, men Hensynet til Børnene, den opvoksende Slægt, der her skulde gøres gældende. Men er det Hensynet til Børnene, der skal gøres gældende, er det dog meget mærkeligt at træffe Bestemmelser for Tiden efter deres Fødsel; Børnene lide dog faktisk mere Skade, inden de ere fødte. Og der mener jeg, er der ogsaa en Inkonsekvens, man kommer der ind paa et Skraaplan, hvor man ganske stille glider videre, man kan ikke logisk eller teoretisk begrunde det paa nogen Maade, hvorfor man ikke tager det samme Hensyn paa Grund af andre Sygdomme, thi det kan jo være ligesaa skadeligt for en Kvinde at arbejde med en anden Sygdom, som fordi der skal ske den normale Ting, at hun skal føde. Hvorfor skulde man saa ikke kunne bestemme, at efter de og de Sygdomme maa hun ikke møde til Arbejde før efter den og den Tid. Saa henviser den højtærede Minister stadig til, at det har man i andre Lande. Dertil svarede jeg, at det kan gerne være, jeg kender ikke andre Landes Lovgivning paa dette Punkt, og dertil sagde den ærede Minister saa, at jeg kendte overhovedet ikke til mange Ting. Ja, det kan godt være, men jeg har dog absolut ingen Forpligtelse til ganske i Almindelighed at stole paa de Bemærkninger, som ledsage de af Regeringen forelagte Lovforslag. I et andet Lovforslag — det er ikke et, som den ærede Indenrigsminister har forelagt, men et andet, hvis Emne jeg tilfældigvis kender noget til, nemlig Lovforslaget om et Garnisonssygehus i Kjøbenhavn — har jeg tilfældigvis stødt paa noget i Bemærkningerne, der er ganske forkert og vildledende, der staar nemlig, at Apoteket paa Garnisonssygehuset forsyner Flaaden med Medicin. Det er jo kun en lille Ting, men det er tilfældigvis en Ting, jeg kan bedømme, men naar den højtærede Krigsminister kan skrive fejle Ting i sine Bemærkninger, er det ikke en absolut Forudsætning, at den ærede Indenrigsminister ikke skulde kunne gøre det samme. Men for

øvrigt benægtede jeg slet ikke de Ting, jeg sagde kun, at jeg kendte dem ikke og kunde ikke bedømme dem.

Jeg gik med Vilje ikke ind paa Enkelthederne i Forslaget, jeg tog kun Sagen i det store og hele og hævdede, at naar man lige over for voksne og myndige Mennesker indskrænker deres Arbejdstid og siger til dem: I maa ikke bestille andet end det og det og kun arbejde paa den og den Tid, saa er den logiske Konsekvens deraf, at hvis de ikke kunne faa tilstrækkeligt Arbejde i den Tid, saa skal Staten sørge for, at de faa den tilstrækkelige Føde, og det samme Standpunkt har den højtærede Minister hævdet, det kan han ikke komme udenom paa nogen Maade. Hvis jeg havde villet gaa i Detailler med dette Lovforslag, saa var der Masser af Ting, man kunde have kritiseret paa en ganske anden Maade, f. Eks. denne Paragraf om Vadskning af Vægge og Lofter. Jeg kunde have lyst til at spørge den ærede Indenrigsminister, der jo har mange Værksteder under sig, om han har administrativt indført i Statsbanernes Værksteder, at Loft, Vægge og Gulve blive vaskede en Gang om Ugen, og hvis han ikke har gjort det, saa vil jeg gerne spørge, hvorfor han ikke har gjort det, thi det kunde den ærede Minister jo godt gøre administrativt. Og her i Rigsbygningen, hvor vi i denne Sal er 114 Medlemmer og et Par Hundrede Tilhørere hver Dag, mon dette Loft og disse Vægge ere blevne vaskede i de sidste 10 Aar? Jeg tror det ikke. Og her staa vi langt ud paa Natten og lovgive om at indskrænke Tiden for voksne, myndige Arbejdere. Det forekommer mig at være lidt inkonsekvent. Men dette er jo kun Smaating; jeg er med Vilje kun gaaet ind paa de store Træk i Loven, netop fordi jeg i mange Henseender ikke er nogen Modstander af dem. Jeg har taget paa denne Lov med stor Velvilje, vil jeg hævde.

Scavenius: Jeg maa begynde med to personlige Bemærkninger. Den ene er den, at jeg beder den højtærede Minister være overbevist om, at det, jeg sagde i Formiddags om det Indtryk, som Diskussionen havde gjort paa mig, det var virkelig min Mening. Jeg laver sjældent mine Taler saadan længe i Forvejen, og denne specielle Ytring fandt jeg paa næsten i samme Øjeblik, som jeg rejste mig fra min Plads. Det var i Sandhed virkelig mit Indtryk, og jeg synes, at det for øvrigt er blevet stærkt bekræftet ved det, vi hørte fra det ærede Medlem for Aalborg (N.